

1 de maig

PRIMER LES PERSONES

Aquest Primer de Maig commemorem dues fites històriques en la lluita pels drets laborals. D'una banda, la creació fa 100 anys de l'Organització Internacional del Treball (OIT), com a part del Tractat de Versalles que va posar fi a la Primera Guerra Mundial i sota la convicció que la justícia social i el treball digne són dos dels pilars necessaris per a la pau. D'altra banda, el 3 d'abril també es va complir el centenari de l'aprovació del decret que fixava la jornada laboral de vuit hores a l'Estat espanyol, com a conseqüència de la vaga dels treballadors i les treballadores de La Canadenca a Barcelona, liderats per la CNT i Salvador Seguí, el «noi del sucre», una de les primeres grans victòries de la classe treballadora organitzada.

La història ens recorda que les conquestes socials no han vingut mai soles, que només s'aconsegueixen amb la reivindicació i la unió dels treballadors i les treballadores, i que la lluita ha de ser permanent per defensar els drets assolits –sempre en perill– i per combatre les noves situacions de desigualtat i de precarietat laboral.

El treball crea la riquesa. Les treballadores i els treballadors creem molta riquesa que no ens quedem. D'altres l'acumulen i se la gasten.

A Catalunya, hi ha més de 10 anys de diferència en l'esperança de vida entre les persones amb rendes més altes i les persones amb rendes més baixes. No és just.

A Catalunya, hi ha un 23,4% de bretxa salarial anual entre les dones i els homes. Les treballadores de la llar segueixen sense tenir tots els drets laborals reconeguts i el govern no ha ratificat el conveni 189 de l'OIT. No és just.

Malgrat el creixement de l'economia per sobre del 2% per any durant 5 anys consecutius, el 27,7% de les nenes

i els nens estan per sota del llindar de la pobresa. **Hi ha prop de 400.000 persones que tenen feina, i així i tot són pobres.** Unes altres 400.000 estan a l'atur i d'elles el 65% cobra una prestació màxima de 430 euros, o no cobren res. No és just.

Mentre els beneficis empresarials creixen el conjunt dels salaris ha baixat un 5,6% i les pensions un 9,4%. No és just.

Els contractes són cada vegada de més curta durada, fins al punt que una tercera part tenen una durada inferior a una setmana. Cada vegada hi ha més contractes a temps parcial involuntaris, al mateix temps que creixen les hores extres i, encara pitjor, les hores extres no pagades. Amb les hores extres treballades a Catalunya durant el 2018 s'haurien pogut fer 26.000 contractes a temps complet. No és just.

A Catalunya any rere any moltes persones perden la vida pel sol fet d'intentarn guanyar-se-la. L'any 2018, 82 persones han perdut la vida a la feina a Catalunya. No és just.

El treball precari ja és pràcticament l'única forma d'entrar al mercat laboral per al jovent o per qui ha quedat un temps a l'atur. És el present i el futur del treball que volen les empreses insolidàries, i no és just.

A Catalunya, gairebé 75.000 persones en situació de dependència que tenen reconegut el dret a rebre prestacions i/o serveis del sistema, no estan sent ateses i estan esperant que se'ls assigni una prestació o servei. Moltes d'aquestes persones moriran abans de poder exercir el seu dret reconegut. No és just.

+ DRETS
+ IGUALTAT
+ COHESIÓ

Els preus de compra i lloguer de l'habitatge estan en alça descontrolada, el dret d'habitatge no està garantit. A Catalunya, el 2018 es van produir 13.941 desnonaments, gairebé un 5% més de casos que l'any anterior, el 64% per no poder pagar el lloguer i el 27% per no poder pagar la hipoteca. No és just.

Les reformes laborals imposades només han servit per precaritzar encara més el nostre mercat de treball, per això cal la seva derogació immediata. El Govern no ha complert les seves promeses de derogació de les parts més lesives de la reforma laboral tot i estar consensuades en la mesa del diàleg social amb UGT, CCOO i el Ministerio de Trabajo.

Continuarem lluitant i exigint la derogació de les reformes laborals, l'impuls del diàleg social i el reforç de la negociació col·lectiva, restablint els equilibris i retornant-li el seu paper com a eina clau i essencial de distribució de la riquesa.

En aquest sentit, exigim al nou Congrés entrant que faci tots els possibles per retornar la ultraactivitat dels convenis col·lectius per evitar quedar sense cobertura quan la patronal o l'empresa no volen signar; que el conveni d'empresa no pugui empitjorar les condicions del conveni col·lectiu del sector. Reclamem que es modifiqui l'article 42 de l'estatut dels treballadors per garantir les condicions de treball de l'empresa principal en les empreses subcontractades. I exigim la derogació de la reforma de pensions del PP de 2013.

Així com les reformes laborals van posar obstacles a la negociació col·lectiva, afeblint la capacitat sindical d'exercir com a contrapoder, en els darrers anys de govern del PP es van reformar el Codi Penal i de la Llei de seguretat ciutadana (Llei mordassa) per dificultar l'acció cívica i política. El govern del PP no va dubtar en mutilar la llibertat d'expressió, la llibertat de manifestació i l'exercici de vaga per contenir la reacció de la societat davant les reformes ultraliberals que ens estan empobrint. Aquesta situació encara es pot agreujar per la radicalització dels partits conservadors provocada per la irrupció de l'ultra dreta.

Aquest afebliment democràtic també ha tingut conseqüències en el conflicte territorial a Catalunya, amb la judicialització i el bloqueig de l'activitat parlamentària. El conflicte s'ha aprofundit de manera innecessària, perquè inevitablement haurà de trobar un canal de negociació política que permeti solucions acordades un cop vistes les correlacions de forces.

Els governs han de fer polítiques socials, assegurant les inversions suficients en sanitat, en educació, en dependència, en la Renda Garantida de Ciutadania, en el Pacte Nacional per la Indústria, en polítiques d'infància, d'habitatge, d'energia. Per poder-les fer, cal una fiscalitat justa. Que la riquesa acumulada en poques mans torni a les mans de les treballadores i els treballadors que l'han creada.

Aquest Primer de Maig ha d'ensenyar al govern de Catalunya i al govern d'Espanya la unitat de la classe treballadora en la lluita contra la precarietat i contra la desigualtat.

El sindicalisme de classe, internacional i solidari, com a contrapoder, està trobant la forma d'organitzar-se davant el capital global pel treball digne, pel benestar, pel repartiment just de la riquesa. Per una societat plural, lliure i cohesionada. Per una transició econòmica orientada a la cura de les persones i la cura del medi ambient. Conjuntament, organitzadament, combinant pressió i negociació, aconseguim avenços: un mínim de 14.000 euros en conveni, plans d'igualtat i de protecció de les víctimes de violència de gènere en les empreses, increments salarials superiors entorn del 3%, la laborització massiva de persones estafades en règim fraudulent d'autònoms, la recuperació del subsidi per als majors de 52 anys. No pararem.

En tot el món, aquest primer de maig, trobem-nos al carrer perquè ens toca recuperar drets. Ens toca impedir que ens precaritzin. Ens toca aconseguir la igualtat real entre dones i homes. Perquè volem justícia.

Primer les persones!

+ DRETS + IGUALTAT + COHESIÓ
PRIMER LES PERSONES

